

Záhady baletní školy Labutí dům

NEBEZPEČÍ na ŠPIČKÁCH

Helen Lipscombe

 P R E S S

Nebezpečí na špičkách

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Helen Lipscombe
Nebezpečí na špičkách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEBEZPEČÍ na ŠPIČKÁCH

*Záhady baletní školy
Labutí dům*

Helen Lipscombe

 PRESS

Mým chlapcům

1

Trable se Šeříkovou vílou

„**T**ak, víly – ještě jednou pro štěstí.“ Pan Lamont zamžourá do telefonu. „Mohla by se Šeříková víla posunout dopředu? A vílo Zlaté révy, ty se posuň dozadu. *Milly*, slyšela jsi mě? Ano, to je ono – trošku dozadu. Fantastické. Všichni se usmějte na kameru. Řekněte: Šarlatový střevíček.“

„Šarlatový střevíček!“

„Úsměv, *Milly*. Tak ještě jednou...“

„Šarlatový střevíček!“

Blesk.

Před očima se mi objeví černé hvězdičky.

„Perfektní,“ řekne pan Lamont. „Tak všichni, jdeme na to.“

Žene nás do postranní části jeviště. Stříbrné vlasy mu přitom vlají nahoru a dolů. „Tak a teď, víly, nezapomeňte na to, co jsem vám říkal – Kouzelná zahrada, jemné, něžné ruce. Zpěv ptáčků, třepotavé ruce. Vílo Zlaté révy, nohy ti kmitají...“

Podívám se na nohy. Třesou se? Ano. Kmitají? Ne.

„Šeříková vílo, dej si na ča—, Willow, co se děje?“

Oči Willow se zalijí slzami. „Není to dobrý – nemůžu tančit.“
Promne si jizvu pod punčochami. „Moje noha. Znovu mě bolí.“

Pan Lamont se zamračí. „Tvoje noha? Ale ta nehoda se stala už před lety.“

„To nebyla nehoda,“ odsekne Willow.

Ostatní víly se jako vždy podívají na mě. Mírně podezíravě, a ne úplně přátelsky.

Kousnu se do jazyka, ale i tak procedím mezi zuby. „*Byla to nehoda, Willow.*“

„Ne nebyla. Byla jsi strašně zlá!“

Tváře mi celé hoří. V tom má pravdu.

Pan Lamont vytáhne ze svého saka námořnické barvy kapesník. „Teď není na hádky čas. Bez tebe, Willow, soutěžit nemůžeme. Potřebujeme Šeríkovou vílu.“

Willow si utře oči. „Jasně, show musí pokračovat.“

„Jsi *taaaak* statečná,“ zavrká víla Ptáčků zpěváčků.

S povzdechem nakouknu za oponu. Willow znám už z dob, kdy jsme byly spolu v baletní škole pro škrvňata. Pořád si pamatuju, jak voněla jako piškotový koláček, zatímco já *voněla*, jako by mě někdo počůral. Tančily jsme Hokey-cokey, londýnský tanec se zpěvy. Taky si pamatuju, jak přišla ke své jizvě. Willow mě zapomenout nenechá.

Zakladatelka baletní soutěže Šarlatový střevíček si na pódiu posunula po napudrovaném nose brýle nahoru. „Vaše velebnosti, milí lordi, dámy a pánové, vážená poroto. Je mi potěšením vám představit...“ Milostpaní Anna Popova zamrká nahoru směrem ke královské lóži. Sevře svůj perleťově bílý krk. Zalapá po dechu a upustí k zemi svůj proslov.

Někdo přiběhne a zvedne jej. Někdo jiný přiběhne a zase odběhne. V publiku to zašumí. Pokud je vám už 102 let, pak si lidé myslí, že pokaždé, když dokončíte větu, máte blízko k tomu, abyste natáhli bačkory.

Milostpaní Anna zavrtí svou načechranou bílou hlavou stylem *sanitku-ještě-nepotřebuji*. „Kde jsem to skončila?“ řekne. „Ach, ano. Je mi ctí vám představit posledního účastníka soutěže o tolik vytoužený pohár Šarlatový střevíček.“

Víly se postaví do řady za mne a pan Lamont ukáže směrem k balkónu. „Tvoje maminka přijela za pět minut dvanáct, Milly. Sedí na stejném místě jako vždy.“

Kouknu se směrem k lóži, která je hned vedle lóže královské. Zamávám do tmy, Willow udělá to samé.

Milostpaní Anna zašvitoří z pódia: „Představuji vám tančící víly z představení Šípková Růženka –“ zamává rukou, která je obtěžkaná diamanty. „LAMONTOVA TANEČNÍ ŠKOLA!“

Pan Lamont se usměje. „Tak běž, Milly. Pokud budeš tancovat aspoň z poloviny tak dobře jako tvoje maminka, pak máme šanci na výhru.“ Ostatní víly se zahihňají.

Willow do mě strčí. Zařadím se za vílu Ptáčeků zpěváků a zaujmu svou pozici na pódiu. Tleskání ustane. Světla pohasnou. V divadle nastane hrobové ticho. Dirigent pozvedne taktovku a pan Lamont zadrží dech.

Za pět minut pan Lamont opět vydechne. Čtyři víly cupitají a kmitají bez jediného zaváhání. Publikum je okouzleno.

Jsem na řadě.

Jakmile začne hrát hudba, naskočí mi husí kůže. Když jsi víla Zlaté révy, pak ti může být nějaká Willow Perkinsová ukradená. Stojím na špičkách, prsty se odpíchnou od země, zakmitám nohama. Udělám *bourrée* na jednu stranu, otočím se na druhou. Poletuji na pódiu a přeji si, abych mohla tančit už navždy, ale Willow už čeká. Když dělám pukrle, je za mnou a šeptá: „Zmizni, Milly. Tvoje máma přišla, aby viděla *mě*, ne tebe.“

Willow Perkinsová není dobrý člověk.

Jediným problémem je, že jsem jediná, kdo to ví.

Willow se chystá tančit a mně zacuká noha. Vystrčím ji. Zdá se, jako bych si nemohla pomoci. Willow je tak blízko... ještě kousek a...

CO TO DĚLÁM? *Máma by mi to nikdy neodpustila.* Škubnu chodidlem zpět, ale nohy mám unavené a zavrávorám na stranu.

Bum! Přímo do cesty točící se baletní sukýnce.

Šeříková víla se sesype k zemi, publikum zadrží dech. Světla se rozsvítí a já upřu pohled na mámu. Byla to nehoda, říkají. Máma tam ale není. Hledám její zářivou čelenku se třpytícími se lesklými kamínky, ale nikde ji nevidím. Nevidím nic – všechno v divadle je rozmazané.

Pan Lamont pomáhá Willow na nohy. Kapička potu skapává z jeho nosu.

„Willow, bolí tě něco?“

„Všechnoooooooo.“

„Propána, Milly, co se *stalo*?“

„Já se moc omlouvám, nechtěla jsem, já – já ...“

„UDĚLALA TO NASCHVÁL!“ zakňourá Willow.

Zamrkám znovu směrem k prázdné lóži. *Kde je?* „Pane Lamonte, kdy odešla moje máma? Viděla pád Willow?“

Pan Lamont zavrtí kšticí ze strany na stranu. „Nevím, Milly.“

Kňourání ustane. „Zato já vím,“ oči Willow se triumfálně zablesknou, „viděla, co jsi mi udělala, a propadla se hanbou. *Tentokrát* ti to už neodpustí, Millicent Kyddová. *Tentokrát* se tě zřekne. UŽ NAVŽDY!“

2

Záhada nepodané přihlášky

Š*mik, šmik, šmik.*

Popadnu další chomáček vlasů a dívám se, jak tmavé pramínky mizí v koši. Pokračuju ve stříhání, dokud nejsou všechny vlasy stejně dlouhé. Tedy, alespoň tak nějak přibližně.

Já a kuchyňské nůžky jsme ustříhly moje vlasy hned první den po soutěži Šarlatový střevíček a od té doby je stříhám dál. Moje bábuška na to nic neřekla – jen mi donesla dvě malé stříbrné ozdobné sponky do vlasů. Zrovna mě volá zdola, když si je připínám do vlasů.

Je snídaně.

Usrkávám čaj a zírám na mámu. Je oblečená v kostýmu černé labutě, má na sobě krásnou černou baletní sukýnku zdobenou broušenými kamínky, flitry a lesklými černými pírkami.

Osm měsíců, baletní hvězda se stále pohřešuje, stojí v novinovém titulku nad fotografií.

Už osm měsíců. To je dvě stě čtyřicet čtyři dní bez baletu. Dvě stě čtyřicet čtyři noci bez mámy.

Zaplním si prázdné místo v břiše třetím kouskem toastového chleba.

Chudák pan Lamont. Nemůže za to, že jsem bez baletu. Táta Willow řekl, že je to moje vina, že „tancuji nebezpečně“. Má prý „důkaz“. Jeho dcera si zlomila nehet, a navíc má modřinu na brňavce.

Ptala jsem se na ten „důkaz“, chtěla jsem vidět modřinu na brňavce Willow Perkinsové, ale pan Perkins nevypadal zrovna pobaveně. Hádám, že to mají v rodině. „Vyhodte ji,“ řekl. „Teď, když tu není její matka, kdo vás může zastavit?“ Ostatní rodiče souhlasili. Už tenkrát udělala to samé. A udělá to znovu. No, a tak aby mě pan Lamont nemusel vyhodit, odešla jsem ze školy sama. Nemusím ani dodávat, že poté co se stalo, o mě ostatní baletní školy zrovna neměly zájem.

Na druhé straně stolu mžourá bábuška do malé zlaté pudřenky. Osuší si rudé červené rty kapesníčkem a uhladí si své havraní mikádo. To je signál. Znamená to, že musím být zticha, protože se chystá volat na Scotland Yard. Když jsem se jí zeptala, proč si dává rtěnku předtím, než někomu volá, řekla mi, že její slova jsou díky tomu více „okouzlující“.

Bábuška mluví s šéfinspektorem Baxterem každý den. I když... většinou mluví se záznamníkem šéfinpektora Baxtera. Říkává, že žádné zprávy jsou dobré zprávy. Abych ale byla zcela upřímná, dobré to není ani trochu. Doufám, že moje plakáty pomůžou. Máma se usmívá z každé lampy, která je mezi trafikou a poštovní schránkou. Někdo někde musí vědět, kde je.

„Šéfinspektore,“ zavrčí bábuška. „Táky můžetě zvédnout telefon. Moje hodina tanga byla zrušena a já už dnes žádné plány nemám. Mám v plánu vám nahrávat zprávy, dókud to ... haló? Šéfinspektor Baxter? Je skvělé slyšet to vaše mužné glasgowské bručení.“

Zamrká na mě a z malé měděné kávové konvičky, kterou si dovezla z Moskvy, si nalije šálek sladké, silné kávy. Bábuška není

typická babička. Neplete. Nepečče. Nedřímá u televize a nemyslí si, že šálkem čaje se vyřeší vše. Ale má o mě strach, to vím. Začne švitořit.

„Opravdu? Pokud vám to nevadí, drahoušku, začínáte znít jako kolovrátek – nikto jen tak nězmizí z povrchu zemského.“

Hodím noviny pod židli. To proto, aby si o mě bábi zase nedělala starosti. Boris se mi svým rezavým kožíškem otre o nohu a pak sebou plácne přímo na fotku mámy. Boris obvykle nebývá tak nápomocný. Jakoby náhodou mi spadne kousek vařeného vajíčka. Dívám se, jak jej olizuje. Na chodbě zacinká záklopka poštovní schránky a pošta dopadne rovnou na parkety. Odstrčím od sebe talíř a opatrně, abych ho nerušila, vstanu od stolu.

Pošta je stejná jako obvykle. Složenky, další složenky, pohlednice z Buenos Aires a vánoční katalog s dárky. *Uvnitř dárek zdarma*, píše se tam, *praktické pero a kapesní svítilna v jednom*. Položím jej na stůl na chodbě. Za normálních okolností bych se na Vánoce těšila už od srpna, ale tento rok normální prostě není.

Pod letákem na pizzu leží světlemodrá obálka. Je na ní napsáno DO VLASTNÍCH RUKOU & DŮVĚRNÉ. Je adresovaná mně.

Bábuška si v kuchyni rusky brblá sama pro sebe. Její hovor s šéfin-spektorem Baxterem musel skončit tak, jak končí vždy. Podávám jí pohlednici, pořád brblá.

„Co se děje, bábi?“

„Ničevo, Milo.“ Její oči Kleopatry se rozzáří. „Ach, pohled od Alexandra.“

Nevybavuji si, že bych kdy dostala dopis. Prstem přejedu pod záhybem obálky a vytáhnu z ní dopis psaný na psacím stroji. Na světlemodrém papíře jsou vyražené labutě, černá a bílá. Pod labutěmi je napsáno *baletní škola Labutí dům*.

Zapíchá mi pod žebry.

Drahá Milly,
s nadšením ti oznamujeme, že Tvoje žádost
o stipendium v baletní škole Labutí dům byla vyřízena
kladně!

V přiloženém dopise najdeš veškeré informace, které
potřebuješ vědět před zahájením školního roku. Velmi
se na Tebe v září těšíme.

Tvoje
Emmeline Toppingová, školní referentka

Žádost? Stipendium? *Kladné vyřízení?*

Sevě se mi žaludek. To musí být chyba.

K dopisu jsou kancelářskou sponkou ve tvaru labutě připojeny
další tři světlemodré listy.

Harmonogram roku. Studijní plán.

Stejnokroj a vybavení.

Prohlášení o zřeknutí se práv – DŮVĚRNÉ –

POUZE K NAHLÉDNUTÍ ADRESÁTOVI –

Pozorně přečtěte a ihned podepište.

Prohlášení? Nepamatuju si, že bych něco takového podepisovala
u pana Lamonta.

Bábi opře pohlednici o kávovou konvici. „Co to tam máš, Milo?“

Prohlášení strčím do kapsy od županu a podám jí dopis. „To je
dopis. Adresovaný mně. Z baletní školy.“

Hrnek kávy jí cinkne o talířek. „Drahoušku, ty jsi vigrála
stipendium!“

„JÁ VÍM! Ale nežádala jsem o něj, ty ano?“

„Záleží ná tom, kto o něj žádal?“

„Ale bábi, to musí být chyba.“

„Éto ně chýba, éto *užásno* je! Ták, začínáš pšišti týden...“ Snaží se nemračit na moje vlasy. „Hádám, éto trochu vyrastě do tego časa. Ach, Milo, něbuděš se muset vracet do té strašné školy U svaté Tildy!“

O tom jsem ani nepřemýšlela. Nová baletní škola znamená sbohem přírodovědě třikrát do týdne, *au revoir* svetrům, co koušou, *auf Wiedersehen* nabručeným učitelům – což mi připomíná, že se musím bábi zeptat na ten telefonát s panem šéfinspektorem Baxterem.

Bábi otočí rubínem na malíčku. „Šéfinspektor skazál, što už nevede vyšetřování zmizení tvojí mámušky.“

„Aha. A kdo teda?“

„Éto divné, Milo – řekl, že něma tušení.“

V kapse mačkám rukou papír. „Bábi, myslíš, že přestali hledat?“

„Ale jistě, že nět, drahoušku.“

„Někdy si myslím, že ani *nechce*, aby ji někdo našel.“

„Už jsem ti to skazála, něbola to tvoja chyba. Je mi úplně jasné, že tvoje mámuška ztratila paměť. Stává se to pořád. Nějaká dóbra rodina na Piccadilly se o ni stará, nebo tam někde, a chned jak si vzpomene, kto ona je, přijde zpět domoj. Tak. A teď... všechny tvoje taneční kostýmy jsem nechala ve skržini. Běž se podívat, jestli ti pořád jsou.“

Bábi to skoro zašvitoří.

Švitořivá ruština. To nezní přirozeně.

Obejmu ji a spěchám nahoru.

Nahoře v pokoji narovnáám prohlášení.

Prosím, dokument si pozorně přečtete a ihned jej podepište.

V případě zranění, uvěznění, nevysvětlitelné ztráty paměti nebo smrti, já, podepisující, prohlašuji,

že se zříkám práva cokoliv požadovat po institucích, osobě nebo osobách, které jsou zaměstnanci baletní školy Labutí dům nebo s ní mají jakoukoliv spojitost.

Zde podepsat (povinné)

Mluvím pěti jazyky, ale drobně tištěné písmo není jedním z nich. Možná jsou prostě jen extra obezřetní? Poté, co se stalo na Šarlatovém střevíčku, se divím, že mě na místě nevzali do vazby.

Dole na listu je adresa.

Prosíme, neprodleně a hned, jak to bude možné, odešlete prohlášení spolu s přijetím naší nabídky zpět na adresu: Emmeline Toppingová, baletní škola Labutí dům, Regentův park, Londýn, W1

V hlavě se mi vynoří myšlenka a úplně se mi kvůli ní začne třást ruka. Pokud o stipendium nezažádala bábi, pak jediný, kdo o něj mohl zažádat, je máma. Je to MÁMA, kdo mi dává znovu šanci tančit. Možná, že když napravím to, co jsem způsobila na Šarlatovém střevíčku, tak se vrátí domů? Možná je to nějaký TEST?

Moje staré baletní oblečení může počkat – bude lepší, když do baletní školy Labutí dům odešlu odpověď ještě předtím, než si to Emmeline Toppingová rozmyslí.

Podepíšu prohlášení a vložím jej do jedné z bábiných navoněných obálek. Olíznu okraj a řeknu jí, že jdu ven. Na konci cesty stojí u poštovní schránky červená poštovní dodávka. *Neprodleně*, tak psala Emmeline Toppingová. *Ihned, jakmile to bude možné*.

Rozběhnu se.

Pošťák vyskakuje z dodávky. Vkládá dopisy do tašky.

„Počkejte!“ Ženu se podél trávy u chodníku a téměř srazím staršího muže, který přechází na druhou stranu.

„Opatrně, ty malá žábo!“

Je to soused, který bydlí hned vedle nás. „Omlouvám se, pane Bombardiere!“

Pan Bombardier si narovná svůj tvídový oblek a uhladí vousy. „Ach, to jsi ty, Milly. Děvče, které jsem zrovna chtěl vidět. Připomeň babi, že dnes večer máme speciální rande, ano?“

„Samozřejmě!“ Nesmím bábi zapomenout varovat. Hádám, že ji zase požádá o ruku.

Pošták si přehodí tašku přes rameno. Zavře poštovní schránku, kterou svou výškou několikanásobně převyšuje. Buď se mu scvrkly kalhoty, nebo u pošťáků nevyrábějí uniformy pro dlouhány. Zastavím ho a podám mu dopis. „Mám štěstí, že jsem vás zastihla. Toto je velmi důležité. Bude to doručené do zítřka, že ano?“

Stáhne si kšiltovku přes oči a zamumlá skrz šálu. „Jasně, zlatíčko. Sám na to dohlédnu.“

Když mě bábi zavolá nahoru, pořád si ještě lámu hlavu nad tím, proč měl na sobě v srpnu šálu. Bábi se rozhodla, že zatímco si já budu zkoušet věci, ona si protřídí šatník.

Skříň bábi je lepší než ta v Narnii. Je to vlastně celý pokoj, kde je sešlapaný krémový koberec, který voní po bábi. Večírky, parfém, kuličky proti molům – zápach čistírny oblečení v ulici Clapham High Street. Mezi dvěma zrcadly, která jsou od podlahy až ke stropu, visí outfity, co se hodí do opery, na závody, do přírody, do města, před lyžováním, na odpočinek po lyžování, do Moskvy, Paříže, Monaka...

Kývne na mámin starý školní kufr. „Tvoje baletní oblečení je tam, Milo.“

Otevřu ho a vytáhnu z něj pruhované pletené návleky na lýtka, které mi dala máma na narozeniny. Někde pod nimi se skrývá ta dívka, kterou jsem byla před osmi měsíci. Tiše kufr zavřu. Jak si může máma myslet, že to zvládnou bez ní?

Bábi si sedne na lenošku. „Všechno je ti už stejně malé. Jen se na sebe podívej, jsi už stejně velká jako tvoje mámuška. Zítra půjdeme nakupovat a dáme si oběd v Covent Garden, tak jak my to dělávaly.“

Zkusím se aspoň trochu usmát. „Bábi, myslíš, že maminka chce, abych znovu tancovala po tom, co se stalo?“

„Samozřejmě, drahoušku.“

„U pana Lamonta si to moc nikdo nemyslel.“

Bábi se rozčílí. „Što oni ví? Jak se tvoje mámuška vrátí, najde svoje malé káčátko proměněné v krásnou labuť. Uvidíš.“ Přehodí přese mě bolerko protkané zlatem a sama si obleče své oblečení na plavbu po Karibiku. Snaží se mě tak rozveselit.

Zbytek dne už nějak uteče, pamatuji si nějaké kousky oblečení z umělého kožíšku a flitrů. Plním pytle oblečením pro charitu a bábi mi zatím vypráví příběhy o mámě – jak vyhrála Šarlatový střevíček a jak účinkovala v Labutím jezeře jako královna. Odnáším poslední pytel dolů. Dole na chodbě něco zašustí. Obálka. Světlemodrá. Adresovaná mně.

Boris mě následuje do kuchyně. Letmo se podívám na krbovou římsu, na malou šarlatovou baletní špičku, která je připevněná na zlatém podstavci.

Mámin šarlatový střevíček.

Chytnu si palce. Prosím, *prosím*, ať to není dopis od Emmeline Toppingové, ať tam nepíše, že se spletla. Uvnitř je stejný zdobený papír, ale dopis tentokrát není psaný na stroji. Tentokrát je dopis netrpělivě načmáraný černým inkoustem.

*Drahá Milly,
děkuji za tvoje rychlé přijetí nabídky. Uvidíš, že
baletní škola Labutí dům poskytuje studentům
výuku jako žádná jiná. Žádám Tě, aby sis pečlivě
prostudovala přiložený informační leták.*

*Se srdečným pozdravem
Cecílie Sitwellová, ředitelka*

Boris si kýchne u mých nohou a vykašle chomáček chlupů. Na krku se mi naježí chloupky. Jak mohla Cecílie Sitwellová vědět, že jsem přijala její nabídku? Dopis jsem odeslala teprve dnes ráno.

Podívám se na informační leták. Není vůbec podobný tomu, jaký jsme měli U svatě Tildy. Nejsou zde žádné smajlíky, žádné fotky nablýskaného vybavení, žádné načančané citáty. Jen plno dalších prázdných stránek.

Bábi vpadne do kuchyně. „Intéresno. Tento rok jsme nikogda poštu dvakrát denně nedostaly. Što tam pišut?“

„Vlastně nic. Je to informační leták z Labutího domu, ale všechny listy jsou prázdné.“

Bábi se na to rychle koukne. „Nejspíš se tiskárna někde zaláskovala. Určitě ti pošlou ještě jeden. A teď, víš jistě, že ti nevádí, když půjdu vedle na návštěvu? Když si zase klekne na koleno, tak zaklepám na stěnu. Mezi námi děvčaty, my měly by ho zastavit.“

Nevadí mi to ani trochu. Po tom, co máma zmizela, se bábi vzdala plno věcí. Plavby po moři, koňských dostihů v Ascotu, hraní karetní hry mahjong s panem a paní Lingovými, kteří bydlí naproti. Když nastoupím do Labutího domu, pak si znovu může začít užívat. „Běž,“ řeknu jí, „uvařím si čaj.“

Políbí mě na tvář. „Jsi můj andílek. Jsem na tebe tak pyšná, drahoušku, a Eva by taky byla. Budu doma do půlnoci.“

Jen co uklidím všechno babiččino oblečení, kouknu se do zrcadel. Máma chce, abych zase tančila, ale jen se na mě podívejte. Ostříhat si vlasy, se zdálo jako dobrý nápad, ale asi jen tak do devíti dnešního rána. Udělám malou *pirouette* a *ballon* nahoru a dolů. Za tři a půl minuty mi dojde dech. Vlasy mi ani trochu nevlají. Kolik tanečníků má světle červené tváře, propadlá ramena a mikádo, co si vytvořili na hlavě sami? Co by mi řekla máma, kdyby mě teď viděla? Willow Perkinsová by se smála, až by jí na zem spadly návleky z nohou.

Osm měsíců poté a já nevypadám ani trochu jako baletka.

3

Dům na Labutím jezeře

Taxík zahne do Regentova parku. Projíždíme okolo rybníku s loďkami. Míjíme kavárnu. Maminky a tatínci míří se svými ratolestmi do londýnské zoo.

„V Labutím domě jsem ještě nikdy nebyl,“ řekne řidič taxíku. „To je jeden z těch butikových hotelů?“

„Ale ne,“ odpoví bábi. „Labutí dům je baletní škola.“

„A kterápak z vás děvčat je baletka?“ mrkne na bábi do zpětného zrcátka.

Bábi zamrká řasami. „Moje *dcérka*. Je nesmírně talentovaná.“ Otevru pusu a hned ji zase zavřu.

Dneska ráno mi bábi věnovala svůj oblíbený baret – světlemodrý, totálně francouzský. Mám ho na sobě spolu s pruhovanou červeno-bílou halenkou. Řekla mi, že kdyby nebylo těch lacláčů, tak bych vypadala úplně jako nějaká Pařížanka. Možná kdybych měla vlasy jako Willow Perkinsová, to bych pak nepotřebovala ani ten baret. Kadeřník bábi řekl, že je to něco mezi. Tím myslel něco mezi krátkými vlasy a katastrofou.

„Moje nejmladší by se chtěla stát baletkou,“ pronese taxikář. „Dívali jsme se na soutěž Šarlatový střevíček. Viděly jste to?“

Stáhnu si baret přes uši.

„To je kouzelné,“ řekne bábi švitořivě. „Máte mnoga děti?“

Taxikář vypráví, zatímco jedeme cestou vedoucí po rovině s vysokými štíhlými stromy. Stín, slunce, stín, slunce. Stín ze stromů padá na silnici a připomíná pruhy zebry.

„Skoro bych řekla, že jsme někde na venkově,“ rozhlíží se kolem bábi. „Poslouchej, Milo.“

Zaposlouchám se. Žádné troubení. Žádný hluk z autobusů. Jen tiché kukání přes stažené okénko, které se ozývá z vrcholků stromů. Na konci silnice se před námi ve svitu slunečních paprsků leskne jezero. Nad ním slétá dolů labuť a bez jediného zakolísání dosedá přímo na svůj odraz. Vypadá to, jako by to bylo nějaké kouzlo.

Bábi ukáže rudě nalakovaným prstem na vzdálenější stranu jezera. „Iděálno!“

„Co prosím?“

Pro taxikáře přeložím. „Iděálno – to znamená v ruštině perfektní.“

A to rozhodně je. Baletní škola Labutí dům vypadá jako dokonalý bílý zámeček s perfektním zeleným trávníkem. Taxikář zapíská: „To musí stát celé jmění.“

Bábi se vzedme pýchou. „Milly vyhrála stipendium, že áno, drahoušku?“

Prsty na nohách zatnu do špiček tenisek. Nezasloužím si stipendium, aspoň ne po tom, co se stalo Willow a její brňavce. Máma musela určitě zatahat za nejrůznější nitky, aby mě dostala na tak luxusní školu.

Jedeme po silnici lemující jezero až ke kamenné vrátnici. Z okna se vynoří chlupatá ruka. „Povolení ke vstupu, prosím.“

Bábi vytáhne povolení, které došlo dnes ráno.

„Děkuji, paní Lilova,“ někdo zabručí. „Prosím, pokračujte, váš řidič však nesmí vystoupit z vozidla.“

„Za mě v pohodě, sluníčko,“ řekne taxikář.

Ruka na nás zamává a zdobně kovaná brána se se skřípáním otevře. Jen co projedeme branou, vytáhne bábi ze své tašky červené sametové psaníčko. „Milo, šéfinšpektor mi včera vrátil étot psaníčko od tvé mámušky. Chtěla bych, abys jej měla u sebe.“

Pokusím se poděkovat, ale nejde to, mám úplně sevřené hrdlo.

„Otevři to, drahoušku.“

Uvnitř je program šedesátého ročníku baletní soutěže Šarlatový střevíček. Na titulní stránce je fotografie pana Lamonta a jeho víl. Jsem tam, hned za Willow. Vedle popisku, na kterém stojí *Víla Zlaté révy – Millicent Kyddová*, dopsala máma, *Milly, 12 let*. Prstem kopíruru její velké, zdobné písmo. Vedle jména Willow je také něco nepatrně načmáráno. Nakloním se k programu, abych lépe viděla, co tam je napsáno, když vtom mi do dlaně sklouzne stříbrný řetízek.

Bábi mi zmáčkne ruku. „Šéfinšpektor řekl, že našli Evin náramek s přívěšky přímo pod její židlí.“

Ruka se mi celá třese, když mi jej zapíná na zápěstí. Najednou, ani nevím jak, jsem v mámině pokoji – její ruka je kolem mých ramen, náramek mi visí na zápěstí. Slyším hlásek malé holčičky: „Co je to, maminko?“

„To jsou přívěšky, Milly. Připomínají mi moje oblíbené věci. To je baletní střevíček, který mi dala bábi, když jsem získala místo na Královské baletní škole. A podívej, toto je malá baletka, kterou mi dal tvůj tatínek v den, kdy ses narodila.“

Táta umřel, když jsem byla ještě miminko, takže tato stříbrná baletka byla obzvláště výjimečná. Podívám se na náramek, vysypu obsah mámina psaníčka. Je pryč.

Chybějící baletka. Je to skoro jako nějaké znamení. Hodím psaníčko do svého batohu a zapnu jej. Teď nesmím brečet. Ne před bábi.